

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SLAVONSKOM BRODU
Trg pobjede 13
35000 SLAVONSKI BROD

Poslovni broj: P-543/2024-15

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Slavonskom Brodu, po sucu ovog suda Jadranki Babić-Milberg, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Suzane Lovrić, OIB:84556353624, Andrije Štampara 46, Slavonski Brod, zastupana po punomoćniku Tomislavu Miškiću, odvjetniku iz Osijeka, protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d. Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, zastupana po punomoćnici Maji Čuljak, odvjetnici iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne javne rasprave dana 11. lipnja 2026., u nazočnosti tužiteljice osobno i punomoćnika tužiteljice Tomislava Miškića, odvjetnika, i u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, 21. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba sadržana u članku 1. Ugovora o kreditu broj 9014599287 sklopljenog između tužitelja i tuženika 30.10.2009., a koja odredba glasi: „Korisnik kredita obvezuje se istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci jednokratnu naknadu označenu pod (D) u visini od 2,00% iznosa kredita.”.

II. Utvrđuje se ništetnom odredba sadržana u članku 4. Ugovora o kreditu broj 9014599287, sklopljenog između tužitelja i tuženika 30.10.2009., a koja odredba glasi: “Korisnik kredita može vratiti kredit i prije ugovorenog roka u cijelosti ili djelomično (najmanje u iznosu utvrđenom aktima Banke) ali je o tome dužan unaprijed obavijestiti Banku. U tom slučaju, Korisnik kredita dužan je platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita u visini utvrđenoj aktima Banke.”.

III. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, da tužiteljici Suzani Lovrić, OIB:84556353624, Andrije Štampara 46, Slavonski Brod, isplati iznos od 186,00 EUR (sto osamdeset šest eura), koja tražbina se zbog ništetnosti odredbe o naknadi za obavljanje bankarskih usluga, ima vratiti tužitelju, skupa s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana 31.10.2009. pa do isplate, po stopi zakonske zatezne kamate do 31. srpnja 2015.

u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećane za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se dobije uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita određenim na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a počev od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

IV. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, da tužiteljici Suzani Lovrić, OIB:84556353624, Andrije Štampara 46, Slavonski Brod, isplati iznos od 71,22 EUR (sedamdeset jedan euro i dvadeset dva centa), koja tražbina se zbog ništetnosti odredbe o naknadi za prijevremenu otplatu kredita, ima vratiti tužitelju, skupa s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom dana 12.12.2013. pa do isplate, po stopi zakonske zatezne kamate do 31. srpnja 2015. u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećane za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se dobije uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita određenim na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a počev od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

V. Nalaže se tuženiku da tužitelju isplati troškove parničnog postupka u iznosu od 1.206,55 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo

polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine , sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica uvodno u tužbi navodi da je 30. listopada 2009. s tuženikom sklopila Ugovor o kreditu br. 9014599287, prema kojem je tuženik kao kreditor tužiteljici kao korisniku kredita odobrio kredit u iznosu od 9.300,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju tuženika na dan korištenja kredita.

1.1. Ističe da je u članku 1. Ugovora o kreditu tuženik obvezao tužiteljicu na plaćanje naknade za obradu zahtjeva i odobravanje kredita u visini od 2,0% iznosa kredita, bez da joj je prethodno ili naknadno jasno i nedvosmisleno objasnio svrhu odnosno predočio strukturu navedenih troškova, tj. od čega se isti sastoje, zašto je određena naknada baš u ovoj visini, a kamoli da je o tome pregovarao s tužiteljicom, a kakva neodređena odredba tuženikova standardnog ugovora (na koju tužiteljica nije mogla imati utjecaja) nedvojbeno uzrokuje značajnu neravnotežu među strankama protivnu načelu savjesnosti i poštenja.

1.2. Navodi da je prilikom korištenja kredita 30. listopada 2009., tuženik je od iznosa kredita tužiteljici naplatio na ime naknade iznos od 1.344,78 HRK, odnosno u protuvrijednosti iznos od 186,00 EUR.

1.3. Tužiteljica tvrdi da je tuženik nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovornu odredbu o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva pa predlaže da se utvrdi ništetnim ta odredba sadržana u članku 1. Ugovora o kreditu, te da se naloži tuženiku da joj isplati nazad predmetnu naknadu koju je stekao bez osnove, skupa sa zakonskim zateznim kamatama počev od dana kada je ista naplaćena.

1.4. Poziva se na članak 96. Zakona o zaštiti potrošača i ističe da je na tuženiku teret dokazivanja da je s tužiteljicom pojedinačno pregovarao o naknadi za obradu kredita i visini te naknade.

1.5. Poziva se i na odredbu članka 295. Zakona o obveznim odnosima.

1.6. Ističe da okolnost da tužiteljici banka nije niti prezentirala a kamoli obrazložila o kakvim se to stvarnim troškovima koji ulaze u spornu naknadu uopće radi, koja je njihova svrha, te zašto su određeni baš u ovoj visini, okolnost da se radi o standardnom ugovoru, te okolnost da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, sveukupno je očito prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama strana na štetu potrošača, pa je takva nepoštena ugovorna odredba iz članka 96. ZZP-a, i ništetna prema odredbi čl.102. st.1. ZZP-a.

1.7. Nastavno a sukladno članku 323., a u svezi s člankom 322. ZOO-a, tuženik je dužan vratiti tužiteljici ono što je primio po osnovi koja je otpala jer je utvrđena ništetnom, skupa sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana nezakonite naplate.

1.8. U nastavku navodi da je predmetnim ugovorom ugovorena i obveza na plaćanje naknade za prijevremenu otplatu kredita u članku 4., temeljem koje odredbe je tuženik prilikom tužiteljeva zatvaranja kredita 11. prosinca 2013. naplatio tužiteljici na ime prijevremene otplate kredita iznos od 544,12 kn, odnosno u protuvrijednosti iznos od 71,22 EUR.

1.9. I za odredbu o naknadi za prijevremenu otplatu kredita tužiteljica smatra da je također ništetna i to prvenstveno zato što tuženik istu nije smio naplatiti u smislu odredaba članka 1024. ZOO-a, kao i jer ista nije ni određena a niti odrediva u smislu članka 269. i članka 270. ZOO-a. Osim toga, kako je predmetni ugovor pripremljen od strane tuženika po njegovom uobičajenom i unaprijed formuliranom standardnom obrascu, o spornoj odredbi se nije pojedinačno niti pregovaralo, slijedom čega je jasno da potrošač nije faktični mogao niti utjecati na sadržaj takve odredbe kojom su mu samo prouzročeni dodatni troškovi bez realne osnove, a koja odredba je kao takva u konačnici nedvojbeno prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, pa je sporna odredba nepoštena te ništetna i sa aspekta Zakona o zaštiti potrošača, i to u smislu odredaba članaka 81. – 87. ZZP/03 odnosno odredaba članaka 96. - 102. ZZP/07.

1.10. Poziva se i na odluku Ustavnog suda RH glede predmeta ovog spora, u kojoj je Ustavni sud u zajedničkoj presudi od 13. srpnja 2023. presudio da banke nisu smjele ugovarati i naplaćivati tzv. izlazne naknade za prijevremenu otplatu kredita bez obzira na valutu kredita i da takve naknade moraju biti vraćene potrošačima. Ustavni sud odbio je ukupno pet takvih ustavnih tužbi zajedničkom presudom U-III-3231/22.

1.11. Zaključno tužiteljica navodi da je tuženik obvezivanjem tužiteljice na snošenje naknade za obradu zahtjeva te odobravanje kredita, kao i za prijevremenu otplatu istoga, postupao nepošteno i time tužiteljicu, kao sudionika u obveznom odnosu, doveo u neravnopravan položaj. Slijedom navedenog, tužitelj smatra kako je ništetan dio ugovornih odredbi koji se odnosi na ugovaranje naplate troškova obrade kredita, kao i naplate prijevremenog zatvaranja kredita, te da je tuženik dužan vratiti tužitelju sve što je temeljem takvog ugovora odnosno dijela ugovora primio, a sve to sukladno odredbama čl. 323. i 1111. u svezi 1115. ZOO-a.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu ističe da je tužba u cijelosti neosnovana i da osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva.

2.1. Prije svega, ističe prigovor zastare potraživanja.

2.2. Tuženi smatra da tužitelju nisu Ugovorom o kreditu broj 9014599287 koji je zaključen 30.10.2009., te ostalim Ugovorima o kreditu (više tužbi) povrijeđena njegova prava kao potrošača niti je isti dokazao da bi bio potrošač te da su tekst cijelog ugovora i pristanak i razumijevanje odredbi ugovora stranke potvrdile vlastoručnim potpisom, ali je dodatno osnaženje i objašnjenje svih odredbi Ugovora o kreditu potrošač dobio i na način da je Ugovor o kreditu solemniziran odnosno sklopljen u obliku javnobilježničkog akta kojom prilikom je dodatno i javni bilježnik objasnio sudionicima u kreditu smisao navedenog ugovora i tog pravnog posla, zatim sadržaj ugovora i posljedice istog, te je takva isprava istinita i sadrži presumciju istinitosti.

2.3. Pored navedenog, kao sudionik obveznog odnosa tužitelj je trebao uložiti dužnu pažnju u vidu dobrog domaćina za donošenje svoje odluke i brinuti o svojim interesima više nego što bi to drugi trebali. Banka ne može preuzeti odgovornost za klijenta, već mu može ponuditi onu uslugu za koju će on sam procijeniti odgovara li njegovim potrebama i mogućnostima, a što je tužitelj u konkretnom slučaju nesporno i učinio.

2.4. Smatra da tužitelj potpuno pogrešno i ničim utemeljeno navodi da bi došlo do očigledne neravnopravnosti u pravima i obvezama strana na štetu tužitelja i da je došlo do neravnoteže u odnosima među strankama, što nije točno, niti bilo čime dokazano, upravo suprotno Ugovor o kreditu je u spornim odredbama jasan i razumljiv, odredbe

i tekst je uočljiv i precizno je ugovoreno što se korisnik kredita obvezuje platiti Banci. Korisnik je nadalje u Ugovoru o kreditu jasno izjavio da je upoznat sa uvjetima kredita. Navedene izjave kao i uostalom cijeli ugovor javni je bilježnik i dodatno objasnio, jer je isprava solemnizirana odnosno radi se o javnoj ispravi koja je istinita u odnosu na sve navode iz Ugovora o kreditu. Ponavlja se da se radi o presumpciji istinitosti koja se ne može pobijati u parničnom postupku.

2.5. Ističe da tuženi nije koristio nedopuštene i nepoštene ugovorne odredbe koje se odnose na završne odredbe ugovora i to odredbe o NAKNADI ZA OBRADU KREDITNOG ZAHTEJEVA. Isto tako prilikom potpisivanja ugovora i trajanja ugovornog odnosa nije postojala zavaravajuća poslovna praksa od strane tuženika, dok je ugovaranje naknade za obradu kredita dopušten ugovorni element.

2.6. Ne osporava da je tuženik naplatio naknadu za obradu kredita 1.4.2009. godine u iznosu od 4.476,00 HRK a na tužitelju je teret dokaza u ovoj pravnoj stvari, te je isti dužan dokazati činjenice koje se navode u tužbi i dostaviti dokaze za isto.

2.7. Tužitelj u tužbi navodi da je odredba i isplata iznosa koji predstavlja naknadu za obradu kredita predstavljala značajnu neravnotežu među ugovornim stranama. Tužitelju je za nenamjenske kredite isplaćen iznos u puno većoj vrijednosti, tako da je ovdje sporna naknada za obradu kreditnog zahtjeva neznatna i minorna, te ista ne predstavlja neravnotežu između ugovornih strana. Ne može se slijedom navedenog, a obzirom da se radi o iznimno malom iznosu u odnosu na isplaćeni iznos temeljem Ugovora o kreditu, govoriti da je u konkretnom slučaju na strani tužitelja nastala znatna šteta, niti se može govoriti da bi došlo do bilo kakove neravnoteže u pravima ugovornih strana.

2.8. Nadalje, uvjeti Ugovora o kreditu, pa tako i uvjeti plaćanja naknade, sasvim su jasni, nedvosmisleni i transparentni jer se radi o točnoj i jasno određenoj naknadi sa kojom je tužitelj bio upoznat u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu, koju naknadu je odmah i platio. Do dana podnošenja tužbe 2024 godine nije istu potraživao niti je smatrao da bi plaćanjem te naknade bio oštećen ili da bi imao bilo kakovu štetu, odnosno da je platio nešto bez osnova. Iz iznosa novca dobivenog temeljem ugovora o kreditu tužitelj je kupio osobno vozilo koje je za njega predstavljalo određenu vrijednost, u odnosu na koju je iznos naknade beznačajan. Naknada za obradu kredita nije prekomjerna naknada niti tužitelj obrazlaže zbog čega bi se radilo o prekomjernoj naknadi, jer se u biti radi o beznačajnoj odnosno gotovo beznačajnoj naknadi, koja je bila određena, koja je jasna, razumljiva, uobičajena za ugovor o kreditu i koja se redovito naplaćivala. Jednako tako, naknada za prijevremenu otplatu kredita nije prekomjerna naknada niti tužitelj obrazlaže zbog čega bi se radilo o prekomjernoj naknadi, jer se u biti radi o beznačajnoj odnosno gotovo beznačajnoj naknadi temeljenoj na važećoj zakonskoj regulativi.

2.9. Smatra da naknade iz ovog Ugovora zasigurno ne predstavljaju neravnotežu, te su svakako jasne, transparentne i na zakonu osnovane. Osim ovih naknada koje su regulirane Zakonom, koje su jasno određene postoji i niz drugih naknada koje su također propisane zakonima i drugom regulativom, te nije propisano da je potrebno obrazlagati strukturu troškova naknada. Dapače i HNB ove naknade prati te se o istima izvješćuje regulator. Također su predmetom porezne i druge obrade, i predmetom reguliranja Ministarstva financija, slijedom čega se radi o reguliranoj materiji, koja ne može niti je nezakonita.

2.10. Poziva se na Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite (NN 15/2014) kojim se propisuje vrste naknada koje vjerovnik zaračunava za obavljanje usluga u poslovima kreditiranja potrošača. U članku 2. Navedeni pravilnik određuje da vjerovnik u kreditnom poslovanju obračunava i naplaćuje naknade sukladno tarifi odnosno aktu vjerovnika kojim su određene naknade, a ovisno o vrsti kredita. Pravilnik nadalje određuje da za obavljanje usluga u poslovima kreditiranja potrošača vjerovnik može obračunavati i naplatiti naknade, i to: naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, naknadu za vođenje kredita, naknade za promjene po kreditu, naknade za prijevremenu otplatu kredita, naknade za otkaz ugovora o kreditu, naknade za izdavanje obavijesti i potvrda na zahtjev klijenta ili zbog okolnosti na koje vjerovnik nije mogao utjecati, naknada/premija za osiguranje potraživanja. Osim naknada koje su gore navedene, vjerovnik može naplatiti i drugu naknadu pod uvjetom da je bila sadržana u tarifi odnosno aktu vjerovnika kojim su određene naknade u vrijeme zaključenja ugovora. Prema tome ugovaranje naknade koja je predmetom ovog postupka regulirana je i dozvoljena stavka ugovornog odnosa u potrošačkim kreditima, i regulirana je Pravilnikom ministarstva financija i to Pravilnikom o naknadama na potrošačke kredite. Dakle radi se o zakonitoj odredbi ugovora o kreditu slijedom čega ista nije ništetna niti protivna Ustavu, prisilnim propisima niti moralu društva.

2.11. Smatra da se u konkretnom slučaju radi o slobodno uređenom ugovornom odnosu u smislu čl.2 Zakona o obveznim odnosima.

2.12. Radi se o transparentnoj i jasnoj odredbi slijedom čega je tužitelj jasno mogao i morao, odnosno jasno je shvatio i ocijenio ekonomsku posljedicu njezina ugovaranja. Radi se o jasnim odredbama, jer je u ugovoru navedeno da se prije ili istodobno sa korištenjem kredita ova naknada ima platiti banci, a radi se o lako uočljivoj odredbi, jer je navedena u Ugovoru i to istim fontom i veličinom slova kao što su ispisane i ostale odredbe Ugovora o kreditu, čime je ostvaren zahtjev transparentnosti.

2.13. Poziva se na presudu Suda Europske unije C-621/17 od 3.10.2019 u kojoj je jasno navedeno da Banka ne mora klijentu prikazati niti strukturu troškova niti ekonomsku opravdanost prilikom ugovaranja naknade, a suprotan stav doveo bi do nesagledivih ekonomskih posljedica i potpune pravne nesigurnosti.

2.14. U vrijeme sklapanja predmetno Ugovora o kreditu nije postojalo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade, već je dapače ta naknada proizlazila iz zakona i drugih propisa. U vrijeme sklapanja konkretnog Ugovora o kreditu na snazi je bio Zakon o bankama (NN 84/02, 12/06) koji je predviđao i dozvoljavao ugovaranje naknada za obavljanje bankarskih poslova. Ugovorom o kreditu utvrđuje se iznos, te uvjeti davanja, korištenja i vraćanja kredita (ZOO čl.1022 st.2), a troškovi obrade kredita su sukladno ovom zakonskom članku uvjeti davanja kredita. Tako je ova naknada za obradu kreditnog zahtjeva ugovoreni uvjet davanja kredita. Dakle, radi se o valjanosti i zakonom određenoj pravno osnovi.

2.15. U vrijeme sklapanja konkretnog ugovora primjenjivao se Zakon o obveznim odnosima i Zakon o bankama, dok je Zakon o potrošačkom kreditiranju donesen tek 2009 godine i vrijedio je od 1.1.2010. Članom 2. st.1 t.7 zakona o potrošačkom kreditiranju određeno je da ukupni troškovi kredita za potrošača uključuju kamate, naknade, poreze i sve druge naknade koje potrošač mora platiti u vezi sa ugovorom o kreditu te koji su poznati vjerovniku osim troškova javnog bilježnika, koja činjenica govori u prilog toga da je tuženi osnovano naplatio spornu naknadu. Naknade za obradu kreditnog zahtjeva su zakonom određene i propisane naknade te se radi o

naknadama koje su utemeljene na zakonu te o naknadama koje su standard bankarskog poslovanja u svim državama svijeta sa razvijenim tržišnim gospodarstvom.

2.16 Ovdje sporna ugovorna odredba nije ništetna prema čl.322 ZOO-a (Zakon o obveznim odnosima – dalje ZOO), jer nije protivna Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima niti moralu društva. Radi se o slobodno uređenom obveznom odnosu u smislu čl.2 ZOO-a. Odredba je jasna i transparentna, razumljiva te iz nje tužitelj može i mogao je lako razabrati ekonomske posljedice iste. Obzirom da nema značajne neravnoteže u odnosu na obveze ugovornih strana, a vezano uz ovu spornu odredbu i naknadu, to nema niti ništetnosti ugovorne odredbe koja je predmetom ovog spora.

2.17. Smatra nedopuštenim ocjenjivati nepoštenost ugovornih odredbi konkretnog Ugovora o kreditu, a što tužitelj neosnovano i nedopušteno čini.

2.18. Obzirom da je sam tužitelj sklopio ugovor o kreditu i potvrdio njegovu istinitost pred javnim bilježnikom, to su navodi iz tužbe koji su u suprotnosti sa činjenicama koje proizlaze iz sklopljenog ugovornog odnosa u najmanju ruku netočni.

2.19. Ističe da sami pregovori koji prethode sklapanju ugovora ne obvezuju. Prema sudskoj praksi VRSRH PŽ-1881/00 od 14.11.2000. godine pregovori koji prethode sklapanju ugovora ne obvezuju i svaka ih strana može prekinuti kada hoće. Na temelju vođenih pregovora ne može se osnovano zahtijevati obvezivanje druge ugovorne strane na sklapanje ugovora. Samim time što postoje pojedine vrste kredita ili proizvoda ne znači da potrošači o njima ne mogu ili ne pregovaraju - jer upravo oni pregovaraju o duljini i načinu otplate, o visini kredita, o osiguranjima, o valuti i trajanju ugovornog odnosa, a što se pojašnjava i detaljno prolazi prilikom sklapanja ugovora pred javnim bilježnikom koji kao ovlaštena osoba razjašnjava ugovorne odredbe kako bi ih strane razumjele, a koji akt ima snagu javne isprave. Samim time postoji presumpcija istinitosti u odnosu na javne isprave, a tako i konkretno ovaj Ugovor o kreditu čiji sadržaj se smatra istinitim i nema potrebe niti osnove da se isti dokazuje, dapače o ovom se postupku ne može utvrđivati drugačije no što je javnom ispravom određeno.

2.20. Navodi da je tuženik pod stalnim nadzorom i redovitim provjerama poslovanja od strane HNB-a koji tijekom predmetnog razdoblja nije kod tuženika utvrdila bilo kakove nepravilnosti niti neusklađenosti sa pozitivnim propisima.

2.21. Ističe da je iz propisa koji su vrijedili u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu proizlazila obveza tuženika, a koju je isti u cijelosti ispunio, da objavi kriterije promjenjivosti kamatne stope i to je učinjeno kroz opće uvjete poslovanja koji su bili dostupni tužitelju te su i inače bili dostupni u poslovnica Banke, bili su dostupni putem internetskih stranica Banke i pristupačni potrošačima općenito.

2.22. Tuženik prigovara da bi tužitelj imao status potrošača, dok to i ne dokaže, ističe se da prema Zakonu o zaštiti potrošača koji je bio na snazi (ZZP 2003), takva odredba o kojoj se navodno nije pregovaralo mogla bi biti ništetna samo ukoliko takvo što „suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača“, dok tu znatnu neravnotežu tužitelji ničim nije dokazao, a što je logično jer iste nije niti bilo.

2.23. U ugovoru nije bilo nužno navoditi što točno i konkretno naknada predstavlja, jer to nije bila obveza Banke, a kao što nije niti danas. Jasno je propisana obveza plaćanja naknade. U ugovoru nije bilo nužno navoditi što točno i konkretno naknada

predstavlja, jer to nije bila obveza Banke, a kao što nije niti danas. Jasno je propisana obveza plaćanja naknade ukoliko dođe do prijevremene otplate te je ista određiva.

2.24. U svezi prigovora zastare, pojašnjava da se radi o potraživanju sa dospelom iz 2006. godine za čije je utuženje proteklo vrijeme od 5 godina. Tako je tužitelj u zastari i sa pravom i sa zahtjevom za isplatu.

2.25. Tuženik ističe kako je neosnovana tvrdnja tužitelja iz tužbe da bi naknada za prijevremenu otplatu kredita bila nepoštena i ništetna radi toga, jer se o njoj nije pojedinačno pregovaralo, da ugovorna odredba kojom je ugovorena naknada za prijevremenu otplatu kredita nije suprotna čl. 1024 ZOO-a kako to tužitelj u tužbi pogrešno navodi. Naknada za prijevremenu otplatu kredita nema karakter ugovorne kazne niti ne predstavlja kamate za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kad ga je po ugovoru trebalo vratiti, jer se ne radi o kamatama već o naknadi za prijevremenu otplatu. Prema odredbama ZOO-a u slučaju prijevremene otplate klijent je dužan o tome obavijestiti banku unaprijed, a u slučaju vraćanja prije roka banka ne može zaračunati kamate od dana vraćanja kredita do dana kada ga je po ugovoru trebalo vratiti, dakle nije zabranjeno odredbama ZOO-a ugovaranje predmetne naknade niti ima mjesta navodima tužitelja da bi takova ugovorna odredba bila protivna prisilnim propisima, Ustavu RH niti moralu društva, odnosno ne radi se o ništetnoj ugovornoj odredbi.

2.26. Neosnovanost proizlazi iz naprijed navedenih obrazloženja te se još jednom zaključno ističe da je tužba i tužbeni zahtjev u cijelosti neosnovan jer nema osnove za utvrđenje ništetnosti ugovornih odredbi jer nije ostvaren niti jedan zakonski razlog za navedeno, sporna je odredba transparentna, uočljiva i jasna, naknada ne predstavlja neravnotežu u odnosu ugovornih strana, tužitelj je bio svjestan ekonomskog značenja ugovorene odredbe, da je volja ugovornih strana jasno i nesumnjivo određena Ugovorom o kreditu te nema zakonske osnove da se ista tumači, a kako je ista jasno i nedvojbeno iskazana ugovorom, da je Ugovor o kreditu solemniziran kod javnog bilježnika te isti predstavlja javnu ispravu čiju istinitost nije dopušteno parničnim postupkom utvrđivati drugačije no kako glasi i kako u ispravi jasno i istinito stoji, jer je ista kao i presuda zakon među strankama, tužitelj nije dokazao da je bio potrošač, nema stjecanja bez osnove, nema neravnoteže u pravima i obvezama strana, nisu se ispunile pretpostavke za postavljanje deklaratornog tužbenog zahtjeva, a nastavno niti kondemnatornog.

2.27. Slijedom svega iznesenog predlaže se odbiti tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja uz nalog tužitelju da tuženiku naknadi prouzročene parnične troškove sukladno odluci suda.

3. U nastavku postupka stranke su u bitnome ostale kod svojih prvotnih navoda.

4. Tužiteljica se u podnesku od 16. siječnja 2025. očitovala na navode tuženika iz odgovora na tužbu i istakla da se vezano uz istaknuti prigovor zastare potraživanja poziva na pravno shvaćanje doneseno na sjednici građanskog odjela Vrhovnog suda RH Su-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020. prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena

ništetnost ugovora. Iako se u pravnom shvaćanju navodi samo termin ništetan ugovor, analogijom se isto može primijeniti i na restituciju u slučaju utvrđenja pojedine ugovorne odredbe ništetnom. Prema tome, zastara za isplatu teče tek od dana utvrđenja pojedine ugovorne odredbe ništetnom, u konkretnom slučaju danom donošenja presude, ukoliko naslovni sud utvrdi utužene ugovorne odredbe ništetnima.

4.1. Poziva se i na objedinjeno pravno shvaćanje Vrhovnog sud RH od 1. ožujka 2022. u svezi početka tijeka zastare restitucije temeljem ništetne odredbe u potrošačkim CHF ugovorima.

4.2. U odnosu na prigovore tuženika o navodnoj transparentnosti, odnosno uočljivosti odredbe o spornoj "ulaznoj naknadi", da se o istoj pregovaralo, da je na istu tužitelj mogao utjecati, da ista nije bila izrijeком zabranjena zakonskim propisima, kao i da tužitelj nije potrošač, ističe da je notorno da sporne odredbe o naknadama za obradu kredita, bile one jasne i uočljive ili ne, svakako ne predstavljaju bitan sastojak ugovora o kreditu, tako da se ni u kojem slučaju ovdje ne radi o predmetu ugovora i cijeni u smislu odredbe čl.99. Zakona o zaštiti potrošača (dalje: ZZP/07), kada ne bi bilo dopušteno ocjenjivati poštenost takve odredbe. Prema tome, teret dokaza ove okolnosti pregovaranja je upravo na tuženiku, iako će se i sami tužitelj svakako saslušati na tu okolnost.

4.3. Ističe da iz teksta predmetnih odredaba Ugovora o kreditu proizlazi da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora koja kod "ulazne naknade" sadrži odredbu prema kojoj se tužitelj obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, i to u unaprijed određenom postotku od iznosa kredita. U svezi sa svime time, tuženik se poziva i na tumačenja Suda EU iz odluke C-621/17, i to tumačenja odredaba direktive Vijeća 93/13 od 05.04.1993.

4.4. Ističe da je u svezi s tim zaključkom Suda EU, Vrhovni sud RH u presudi poslovni broj Rev-673/2023-2 odbio reviziju tužene banke i po pitanju poštenosti ugovorne odredbe o naplati troškova obrade kredita zauzeo stav da je takva odredba nepoštena i ništetna. Poziva se i na zajedničku presudu Ustavnog suda od 13. srpnja 2023. u kojoj se navodi da banke nisu smjele ugovarati i naplaćivati tzv. izlazne naknade za prijevremenu otplatu kredita bez obzira na valutu kredita i da takve naknade moraju biti vraćene potrošačima. Ustavni sud odbio je ukupno pet takvih ustavnih tužbi zajedničkom presudom U-III-3231/22.

4.5. Smatra da je sve do sada opisano postupanje tuženika dovelo je do njegovog neosnovanog bogaćenja i povrede temeljnih obveznopравnih načela, i to prije svega načela jednake vrijednosti činidaba odnosno načela ravnopravnosti stranaka. Ugovaranje opisanih naknada suprotno je, konačno, i načelu zabrane zloupotrebe prava, obzirom je na takav način tuženik ostvario pravo iz obveznog odnosa koje je suprotno svrsi zbog koje je ustanovljeno isto to pravo, kao i načelu koje propisuje da nije dopušteno postupanje drugog sudionika obveznog odnosa kojim se otežava ispunjenje obveze drugog sudionika u odnosu, a o čemu se upravo u ovom slučaju i radilo.

5. Predmet spora je zahtjev tužiteljice na utvrđenje ništetnosti odredbe sadržana u članku 1. Ugovora o kreditu broj 9014599287 od 30.listopada 2009. koja glasi: „Korisnik kredita obvezuje se istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci jednokratnu naknadu označenu pod (D) u visini od 2,00% iznosa kredita” kao i odredba sadržana u članku 4. istoga ugovora koja glasi: "Korisnik kredita može vratiti kredit i

prije ugovorenog roka u cijelosti ili djelomično (najmanje u iznosu utvrđenom aktima Banke) ali je o tome dužan unaprijed obavijestiti Banku. U tom slučaju, Korisnik kredita dužan je platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita u visini utvrđenoj aktima Banke.” i s tim u svezi isplata stečenog bez osnove temeljem navedene nišetne odredbe.

6. U postupku je utvrđeno i nije sporno:

- da su 30.listopada 2009. tužiteljica kao korisnik kredita i tuženik kao Banka zaključili Ugovor o kreditu broj 9014599287, prema kojem je tuženik, kao kreditor, tužiteljici kao korisnici kredita, odobrio kredit u iznosu od 9.300,00 eura protuvrijednosti u HRK prema srednjem tečaju za EUR tečajne liste banke na dan korištenja kredita (točka (A) preambule i članak 1.),
- da je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje se istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci jednokratnu naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 2,223,00 KN, odnosno 2,00 % od iznosa kredita (točka (D) preambule i članka 1.),
- da je ugovoreno da je Korisnik kredita dužan platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita u visini utvrđenoj aktima Banke (članak 4.),
- da je kredit odobren kao gotovinski kredit.

7. Sporno je da li je tužiteljica pravilno odredila vrijednost predmeta spora. Sporno je da li je odredba kojom je ugovoreno plaćanje jednokratnih troškova obrade kredita, sadržane u članku 1. Ugovora o kreditu, nišetna. Sporno je da li je odredba kojom je ugovoreno plaćanje naknade za prijevremenu otplatu kredita, sadržane u članku 4. Ugovora o kreditu, nišetna. Sporno je da li tužiteljica ima status potrošača. Sporno je da li je nastupila zastara potraživanja.

8. U dokaznom postupku sud je proveo dokaz uvidom u Ugovor o kreditu broj 9014599287 od 30.listopada 2009. (str. 5-6 spisa), u potvrdu banke (str. 7 spisa), te je proveden dokaz saslušanjem tužiteljice.

9. Temeljem tako provedenog dokaznog postupka, a primjenom čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, dalje u tekstu: ZPP) sud je ocijenio da je postavljeni tužbeni zahtjev osnovan.

10. Tužiteljica je u ovoj pravnoj stvari naznačila kao vrijednost predmeta spora iznos od 1.584,44 eura što je sud i prihvatio pozivom na odredbu članka 16. st. 1. i članka 19. Zakon o sudskim pristojbama (NN 118/18, 51/23) u kojima se u članku 16. st. 1. navodi da se kao vrijednost predmeta spora, kada je jednom tužbom obuhvaćeno više zahtjeva protiv istog tuženika, bez obzira temelje li se svi zahtjevi na istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi ili ne, određuje se prema zbroju vrijednosti svih zahtjeva, a u članku 19. se navodi da u parnicama u kojim je predmet spora izvršenje kakve radnje, trpljenje, nečinjenje, izjava volje, utvrđivanje postojanja ili ne postojanja određenog prava ili pravnog odnosa ili neistinitost neke isprave, da se kao vrijednost predmeta spora uzima iznos koji je tužitelj naznačio u tužbi, ali ne manji od 1.327,22 eura. Kako se predmetnom tužbom traži utvrđenje nišetnosti odredbi ugovora i istovremeno isplata

stečenog bez osnove, kao vrijednost predmeta spora se uzima zbroj vrijednosti svakog od zahtjeva.

11. Saslušana pred sudom tužiteljica je iskazala da se sjeća da je u 2009. realizirala predmetni kredit koji je bio nenamjenski a utrošila ga je za kupovinu kućanskih uređaja i opreme stana, da u to vrijeme nije na sebi imala nikakav obrt, niti udjele u trgovačkom društvu. Istakla je i da je kredit realizirala nakon razgovora u banci tuženika kojom prilikom nije bilo govora o ničemu osim o visini kredita i periodu otplate. Nadalje, da je kredit prijevremeno otplatila kada joj je bilo predloženo samo koliki iznos treba uplatiti da bi se isti smatrao zatvorenim. Istakla je da nije bilo govora o nikakvoj naknadi, niti ulaznoj, niti izlaznoj. Za ulaznu naknadu je pretpostavljala da će banka nešto ustegnuti, ali joj nije pojašnjeno za što će se ista utrošiti a cijeli prodajni razgovor se vodio samo vezano uz iznos kredita i visinu anuiteta. Kredit je u cijelosti otplatila, trajnim nalogom na plaći. Bila je u to vrijeme udana, ali je sama otplatila kredit. Visinu stečenog bez osnova temelji na potvrdi banke koju je ishodila prije ovog postupka. Na niti jednu ugovornu odredbu nije mogla utjecati, osim na iznos kredita, koji je dogovorila sa službenikom banke i period otplate. Sve drugo je bilo tiskano na unaprijed sačinjenom ugovoru. Inače, kredit je realizirala kod tužene jer je tamo primala i svoju plaću tako da je imala povjerenja u banku

12. Iz iskaza tužiteljice proizlazi da je kredit realizirala za osobne potrebe, za kupovinu kućanskih uređaja i opreme stana. Uvažavajući pravno shvaćanje Vrhovnog suda RH u odluci broj Rev-18/2018-2 od 26. svibnja 2020. koje glasi: „Ako bi se radilo o nekim posebnim okolnostima koje bi isključivale vezanost za pravomoćnu odluku u kolektivnom sporu (npr. da tužitelj nije potrošač nego trgovac), onda je teret dokaza takve činjenice na banci kao kreditoru.“ Iz navedenog shvaćanja slijedi predmnijeva da fizička osoba koja sklapa s bankom ugovor o kreditu ima status potrošača, a banka koji tvrdi drugačije mora tu tvrdnju dokazati.

13. Slijedom navedenog, ovaj sud smatra dokazanim da je tužiteljica u predmetnom ugovornom odnosu imala status potrošača. Kako je tužiteljica stranka u ugovoru u kojem pojedine odredbe smatra ništetnim, nesporno je postojanje njezinog interesa za postavljanjem predmetnog tužbenog zahtjeva.

14. Pročitane materijalne dokumentacije sud je u cijelosti prihvatio jer nitko od stranaka nije sporio njezinu vjerodostojnost. Nadalje, iz iskaza tužiteljice koji je dan logično i uvjerljivo, te mu sud u cijelosti priklanja vjeru, utvrđeno je da se o spornim ugovornim odredbama o naknadi za obradu i prijevremeno zatvaranje kredita, nije pregovaralo. Osim toga, sud prihvaća iskaz tužiteljice istinitim u dijelu u kojem iskazuje da se prodajni razgovor vodio samo vezano uz uvjete za realizaciju kredita, da joj nije pojašnjeno na što će se naknade trošiti, da nije mogla utjecati na njihovu visinu i da su odredbe o naknadama bila predviđene u osnovu i visini na unaprijed sačinjenom ugovoru.

15. Nadalje, ovaj sud smatra da su sporni dijelovi odredbi čl. 1. i čl. 4. Ugovora o kreditu ništetne u smislu odredbi čl. 81. i čl. 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03 - dalje: ZZP), te i pozivom na odredbe čl. 4. i čl. 296.

Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23, dalje u tekstu: ZOO).

16. Prema odredbi čl. 81. st. 1. ZZP ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a st. 2., smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca.

17. Tuženik nije dokazao da bi korisnike kredita, niti konkretno tužiteljicu, valjano upozorio i upoznao s odredbama o ugovornim naknadama, niti joj je pojašnjeno kako se iste formiraju i koji troškovi su njima obuhvaćeni, odnosno na čemu tuženik temelji osnovanost potraživanja ugovornih naknada u naznačenim visinama.

18. Na ove okolnosti nije predložio niti jedan dokaz, odnosno nije dokazao da bi o spornim odredbama pregovarao sa strankom i pojasnio joj čime banka opravdava ustezanje iznosa naknada.

19. Navodi tuženika da je ugovor solemniziran odnosno sklopljen u obliku javnobilježničkog akta kojom prilikom je dodatno i javni bilježnik objasnio sudionicima u kreditu smisao navedenog ugovora i tog pravnog posla, zatim sadržaj ugovora i posljedice istog, nisu od utjecaja za donošenje odluke o osnovanosti postavljenog tužbenog zahtjeva. Ovo iz razloga što javni bilježnik pri solemnizaciji ugovora o kreditu potrošaču nije mogao objasniti ništa o ulaznoj ili izlaznoj naknadi, njihovoj namjeni a čak niti o visini (jer je izlazna naknada neodrediva) niti je imao takve zakonske ovlasti prema mjerodavnom pravu. Sve navedeno proizlazi i iz pravnog shvaćanja iz odluke Ustavnog suda RH broj U-III-4223/2021 od 1. prosinca 2021. prema kojem se saslušanjem javnog bilježnika ne može utvrđivati obaviještenost potrošača prije sklapanja ugovora

20. Tužiteljica je sadržajem ugovora bila informirana o obvezi plaćanja predmetnih naknada ali ne i o razlozima koji opravdavaju plaćanje istih (koje usluge i koji troškovi su obuhvaćeni naknadama i u kojoj visini svaka od njih). Tužiteljica je prije sklapanja ugovora imala informaciju o obvezi plaćanja naknada i mogla je razumno izvesti zaključak o visini ulazne naknade dok istovremeno o visini izlazne naknade nije mogla niti pretpostaviti moguću visinu. Vezano uz obje naknade nije mogla razumno izvesti zaključak o njihovoj krajnjoj svrsi.

21. U kontekstu svega navedenog, potrebno je ukazati i na odluku Suda Europske unije, presuda od 3. listopada 2019., Kiss i CIB Bank, C-620/17, ECLI:EU:C:2019:820, kojom je odlučeno:

"1. Čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku - o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom

i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti - također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose.

2. Čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku - koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove - načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora."

22. Pojedine direktive se ne primjenjuju izravno u našem pravnom sustavu već je iste potrebno implementirati pri čemu proizlazi da u vrijeme kada je sklopljen ugovor o kreditu, Republika Hrvatska nije bila članica Europske unije. Međutim, Sud EU ustanovio je u pravu EU načelo koje obvezuje sudove u državama članicama da interpretiraju interno pravo u svjetlu prava EU, te mu kroz interpretaciju pokušaju dati isto značenje i učinke kakvi bi nastali izravnom primjenom norme Zajednice, a sve u svrhu da europsko pravo bude djelotvorno ako se ciljevi europske integracije doista žele ostvariti. Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o ugovornim odredbama u potrošačkim ugovorima, koje se protive načelu savjesti i poštenja (nepoštenim odredbama) implementirana je u naše zakonodavstvo stupanjem na snagu Zakona o izmjenama i dopunama zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 78/12).

23. Zahtjev transparentnosti koji je sadržan u odredbi čl. 100. ZZP/07 (prema kojoj, ako, na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive), podrazumijeva da su odredbe jasne, razumljive i lako uočljive, ali i da potrošač iz njih može na temelju točnih i razumljivih kriterija procijeniti sve ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze za njega.

24. Ugovaranje naknada kao troška obrade kredita je dopušteno i zakonito, no u konkretnom slučaju potpuno nedostaju parametri koji jasno i transparentno opravdavaju njihovu visinu, pa su odredbe o naknadama za obradu i prijevremeno zatvaranje kredita nepošteno ugovorene. Tim više na činjenični supstrat ovog postupka, u kojem je iskazom tužiteljice utvrđeno da je sklapanjem spornog Ugovora o kreditu u potpunosti izostalo pregovaranje o trošku obrade kredita i tužiteljici kao potrošaču nije na jasan i razumljiv način prezentirano u čemu se sastoje stvarni troškovi banke koji se podmiruju iz naknada (konkretne usluge, materijalnih troškova i dr.).

25. U kontekstu svega navedenog, sud je uzeo u obzir da je tužiteljica kao potrošač bila u slabijem položaju u odnosu na drugu ugovornu stranu glede njezine pregovaračke moći, razine znanja, te nemogućnosti utjecaja na sadržaj odredbe. Tužiteljica, po zanimanju profesor biologije i kemije, zasigurno nije imala financijskih znanja kao tuženik, niti je mogla sa njime ravnopravno razgovarati.

26. Sud smatra da je u konkretnom slučaju dopušteno provoditi test poštenja ugovornih odredaba o naknadama. Naime, odredbe čl. 1. i čl. 4. Ugovora o kreditu u dijelu ugovaranja naknada prema mišljenju suda predstavljaju ugovorne odredbe čiji

je sadržaj jasan i lako uočljiv, ali ne i ugovorne odredbe čiji je sadržaj lako razumljiv u smislu odredbe čl. 84. ZZP.

27. Prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena treba uzeti u obzir narav robe ili usluge koja predstavlja predmet ugovora kao i sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora. Imajući u vidu činjenicu da je potrošač bio ograničen uvjetima iz ponude, može se zaključiti da tuženik nije postupao u dobroj vjeri i da tužiteljica kao potrošač nije imala objektivne mogućnosti ni za pregovaranje oko spornih odredbi o naknadi za obradu i prijevremeno zatvaranje kredita, niti oko njihovog ne/prihvatanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

28. Postojanje znatnije neravnoteže se ne može ograničiti samo na visine iznosa spornih naknada u odnosu na ukupni iznos dobivenog kredita. Značajna neravnoteža postoji kada se dovoljno ozbiljno dovodi u pitanje položaj potrošača kao "slabije" stranke predmetnog ugovora nametanjem dodatne obveze koja nije predviđena dispozitivnim zakonskim pravilima. Pritom se napominje da se ocjena uzrokuje li se spornim ugovornim odredbama značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača, ne vrši samo kvantitativnom ocjenom odnosa iznosa kredita i iznosa ugovorene naknade, već i ocjenom da li bi neprihvatanjem te odredbe od strane potrošača, on bio ograničen u ostvarivanju svog prava (zahtjeva za kredit ili sadržaja ugovora o kreditu ili nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade), a iz iskaza tužiteljice proizlazi da nije imala nikakve mogućnosti utjecati na sadržaj ugovora jer joj je predmetni ugovor ponuđen kao takav, iz čega se može zaključiti da je imala mogućnost ili prihvatiti takav ugovor koji je banka unaprijed sastavila, ili odustati od realizacije tog pravnog posla. Dakle, neprihvatanjem predmetne ugovorne odredbe tužiteljici bi bio onemogućen u sklapanja pravnog posla sa tuženikom.

29. Kako se o odredbi o plaćanju naknada za obradu i prijevremeno zatvaranje kredita nije pojedinačno pregovaralo, jer su te odredbe, iako jasne i uočljive, bile unaprijed formulirane od strane banke, jer na njih tužiteljica kao potrošač nije imala utjecaja, jer one suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuju značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te da tužiteljici nije razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknada te zauzvrat pruženih usluga (u smislu koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i prijevremeno zatvaranje kredita), sud je odlučio kao pod I. i II. izreke presude.

30. Tuženik je učinio nespornim da je naknada za obradu kredita u iznosu od 1.344,78 HRK naplaćena po predmetnom ugovoru dana 30. listopada 2009., te da je naknada za prijevremenu otplatu kredita u iznosu od 544,12 HRK naplaćena dana 11. prosinca 2013., što proizlazi iz potvrde banke (str. 7 spisa), tako da je preračunom navedenih kunskih iznosa po fiksnom tečaju kune u euro, tužiteljici priznato pravo na povrat stečenog bez osnove u visini od 186,00 eura, odnosno 71,22 eura.

31. Osnovna je posljedica ništetnosti ugovora, sukladno čl. 323. st. 1. ZOO, da je svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve što je primila na temelju takvog ugovora, odnosno dati odgovarajuću naknadu u novcu, ukoliko vraćanje nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju. Zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe smatra se zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove (čl. 1111. ZOO).

32. Tužiteljici su priznate kamate u skladu sa zatraženim, na svaki pojedini iznos od dana stjecanja temeljem čl. 1115. ZOO-a koji glasi da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Kako su pojedine odredbe Ugovora nepoštene, to je tuženik, kao nepošteni stjecatelj dužan platiti i zatezne kamate na iznose koje je nepošteno stekao od dana stjecanja.

33. Tuženik je u postupku istaknuo prigovor zastare, koji prigovor sud nije cijenio osnovanim.

34. U odnosu na deklaratorni tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnim pojedinim odredbi ugovora nije nastupila zastara jer se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, niti može zastarjeti (čl. 328. ZOO). Neosnovan je tuženikov prigovor zastare i u odnosu na kondemnatroni dio tužbenog zahtjeva jer potraživanje tužiteljice zastarijeva u općem zastarnom roku od pet godina prema odredbi članka 371. ZOO-a a kako se radi o restitucijskom zahtjevu temeljem odredbe članka 104. stavka 1. ZOO-a, u kojem slučaju zastara počinje teći od dana utvrđenja ništetnosti ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, odnosno u konkretnom slučaju od dana donošenja ove prvostupanjske presude, jer je tek ovom presudom utvrđena ništetnost dijela ugovorne odredbe članka 1. i čl. 4. Ugovora o kreditu broj 9014599287 od 30. listopada 2009. i tuženik obavezan na isplatu kako je to zatraženo, i kao nesavjesni stjecatelj uz obvezu plaćanja zakonskih zateznih kamata od stjecanja do isplate. Navedeno je pravno shvaćanje izneseno i u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev- 2245/17 od 20. veljače 2018., suglasno pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda broj Su-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020. i objedinjenom pravno shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske sa sjednice odjela od 31. siječnja 2022. o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi u CHF.

35. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod III. i IV. izreke presude.

36. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. i 155. ZPP. Tužiteljica je u cijelosti uspjela u sporu u odnosu na konačno postavljeni tužbeni zahtjev i sud joj je dodijelio pravo na naknadu nužnih i potrebnih troškova.

37. Tužiteljica je zatražila naknadu troška u iznosu od 1.206,55 eura. Priznat joj je trošak zastupanja po punomoćniku u skladu s vrijednosti predmeta spora, priloženom troškovniku i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 69/93, 11/96, 91/04, 37/05, 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22, 126/22, 138/23, dalje: Tarifa) i to trošak sastava tužbe 200,00 eura (Tbr. 7/1), trošak

zastupanja na ročištima 21.4.2026. i 11.6.2026. u iznosu od za svako 200,00 eura (Tbr.9/1 Tarife), trošak zastupanja na ročištu za objavu presude u iznosu od 100,00 eura (Tbr.9/3 Tarife) i trošak sastava podnesaka od 16.1.2025. kao očitovanja na odgovor na tužbu u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 8/1 Tarife) ili ukupni troškovi zastupanja po punomoćniku u iznosu od 900,00 eura, skupa s pridodanim PDV-om, ukupno 1.125,00 eura. Tužiteljica je dodijeljen daljnji trošak pristojbe na tužbu u iznosu od 26,55 eura i pristojbe na presudu u iznosu od 55,00 eura.

38. Ukupni pripadajući troškovi tužiteljice iznose 1.206,55 eura kako je to i odlučeno kao pod V. izreke presude.

39. Na priznati trošak tužiteljici su priznate i kamate od dana donošenja presude u skladu sa zatraženim u skladu sa zatraženim te primjenom čl. 151. st.3. ZPP-a i čl. 30. st. 2. Ovršnog zakona (Narodne novine, broj: 112/2012., 25/2013., 93/2014., 55/2016., 73/2017., 131/2020., 114/2022, 6/2024).

Slavonski Brod, 21. srpnja 2026.

Sudac
Jadranka Babić-Milberg

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe. Žalba se podnosi u tri istovjetna primjerka putem ovog suda nadležnom županijskom sudu. Rok za žalbu je 15 (petnaest) dana. Za stranku koja je uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok teče od dana objave presude, za stranku koja nije uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok teče od dana primitka pisanog otpravka presude.

Dna:

1. Odvj. Tomislav Miškić, Osijek,
2. Odvj. Maja Čuljak, Zagreb.

Broj zapisa: **9-3088b-06a96**

Kontrolni broj: **08e3a-9ccaa-e6479**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Slavonskom Brodu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.